

HET KERSTFEEST VAN KEES.

door JEANNE KONING-COETERIER

Geïll. door CL. DOORMAN.

In een van de nauwe straatjes van de groote stad zat Kees Verhoeven voor het raam te kijken naar de mooie witte sneeuwvlokken die langs het kleine venster kwamen dwarrelen. Hij kon niet naspeuren waar ze precies vandaan kwamen, want de huizen van den overkant stonden te dicht bij, zoodat hij de lucht niet kon zien, maar als hij met z'n hoofd op de vensterbank lag, kon hij ze toch een heel eind volgen. Een heelen tijd vermaakte hij zich met dit spelletje. — Hè, dacht hij, — wat zal het nu buiten mooi zijn!

Vaag herinnerde hij zich nog het aardige huisje waar zij heel vroeger gewoond hadden, toen hij nog een peuter van zes jaar was. Als het daar gesneeuwd had en hij stond des morgens op, o, wat was dat dan mooi geweest, wanneer al die groene sparren bedekt waren met de mooie witte sneeuw. En ook herinnerde hij zich weer den ochtend waarop vader stilletjes een slee voor hem getimmerd had, waarmee hij met vader en moeder een tocht door het be-

sneeuwde bosch had gemaakt. Maar dit was al heel lang voorbij. Nu woonden ze in een nauw straatje. Vader's zaken waren slecht gegaan en moeder had erg gesukkeld zoodat ze steeds kleiner moesten gaan wonen. En treurig dacht Kees aan de komende Kerstdagen zonder kerstboompje, net als verleden jaar.

Een paar groote tranen liepen hem langs de wangen, hij schrok er zelf van en zijn moeder, die net binnenkwam vroeg verschrikt wat hem scheelde.

— Ben je niet lekker, vent? vroeg ze bezorgd, doch Kees lachte al weer.

— O, 't was niets moeder, zei hij en sprong overeind.

— Ja, ik begrijp het wel, zei Mevrouw Verhoeven bedroefd, — je denkt zeker aan de komende kerstdagen, maar heusch jongen, zuchtte ze, het gaat niet en als troost liet ze er op volgen: misschien een volgend jaar.

— Och Moes, kijk nu niet zoo treurig hoor, riep Kees en gaf haar een stevigen kus, — we kunnen het toch wel een klein beetje feestelijk maken! Zacht streefde mevrouw Verhoeven haar jongen over zijn blonde krullebol, dankbaar dat hij het zoo flink opnam.

— Waar is zusje, Moeder? vroeg hij, — mag ik met haar een eindje de stad in, naar de étalages kijken?

— Goed hoor, jongen, antwoordde zijn moeder, dat zal het kleintje wel fijn vinden.

— Marietje, riep Kees, hoor eens! — en toen zijn zusje aan kwam hollen, pakte hij haar beet en tilde haar een eind de hoogte in, zoodat Marietje het uitgierde van pret.

— Ga je mee een eindje wandelen, vroeg Kees. Nu dat behoefde hij geen tweeden keer te vragen. In een wip was ze bij haar moeder om haar manteltje en mutsje aan te trekken en aan de hand van Kees huppelde ze zingend de trap af, nagekeken door haar moedertje.

Kees was op straat zijn verdriet gauw vergeten. Het heerlijke frissche winterweer vroolijkte hem op en door de gezellige drukte in de stad vergat hij alles.

De étalagekasten waren alle reeds in kerststemming. Al dat roode papier met hier en daar een hulsttakje en soms met wat nagemaakte sneeuwvlokjes, zag er leuk uit en Marietje genoot van alles wat ze zag.

Haar vreugde werd nog eens zoo groot, toen ze met Kees het Warenhuis binnenstapte en daar een grooten versierden Kerstboom zag staan. Ze danste van plezier om al die mooie glinsterende ballen en om dat prachtige speelgoed dat er aanhing en opeens vroeg ze: — krijgt Marietje ook een kerstboom?

Kees wist niet zoo gauw wat hij zeggen moest; hij voelde een prop in z'n keel komen en zacht schudde hij van „neen.”

— Waarom niet? vroeg Marietje weer en haar stemmetje klonk lang niet zoo vroolijk meer.

— Vader en moeder hebben geen geld om er één te koopen, zei Kees nu.

Doch Marietje begreep dit niet zoo goed en vroeg nu gelukkig niet verder.

— Kom, laten we maar naar huis gaan, vond Kees en langzaam liepen ze het Warenhuis uit, maar Marietje kon haast niet genoeg naar den mooien boom kijken en ze bleef telkens nog even staan. De heerlijke sparsenlucht snoof ze verrukt op en toen ze weer op straat stond, zei ze met schitterende oogjes, — wat was dat mooi, hè Kees? —

— Ja, knikte Kees en liep toen weer de richting van hun huis uit.

— Kijk eens wat mooi, trok Marietje hem plotseling voor een étalagekast van een grooten banketbakkerswinkel. — Een kerkje van suiker, juichte Marietje, en o kijk eens wat leuk, allemaal kleine sleeën met poppetjes erin!

Maar Kees keek naar heel iets anders. Hij zag niets van al dat moois in de étalage. Zijn oogen bleven gericht op een groot karton dat voor het raam stond en waarop met groote zwarte letters stond: Een loopjongen gevraagd voor de Kerstdrukke.

Voor hij zelf goed begreep wat hij ging doen, stond hij in den winkel.

— Wat blijft u, jongeheer, vroeg de winkeljuffrouw.

— Ik wilde vragen of ik als loopjongen dienst zou kunnen doen — vroeg Kees.

— O, ja, wacht maar even, ik zal mijnheer even roepen, zei de juffrouw en ze liet Kees staan.

Marietje keek verwonderd haar broer aan; ze begreep er niets van wat hij hier uitvoerde.

Daar hoorde Kees iemand aankomen; zijn hart klopte hem in de keel.

— Zoo vent, kom eens even hier, zei de banketbakker vriendelijk en hij liet hem een klein kantoortje binnengaan.

— Zoo, zoo, dus jij wilt deze week als loopjongen hier komen, hoe oud ben je? vervolgde hij.

— Twaalf jaar, mijnheer, zei Kees aarzelend.

— Ja, ja, nog wel wat jong, mompelde de banketbakker, maar enfin, je ziet er nog al flink uit. — 't Is wel hollen en draven hoor, lachte hij maar je hoeft niet voor tien hier te zijn en om vijf uur 's middags ben je klaar. Gaat dat?

— Ja, mijnheer, zei Kees, dus mag ik komen? vroeg hij verheugd.

— Ja, begin morgen dan maar. En moet je niet weten wat je verdient? lachte de banketbakker.

— O... ja... graag, stotterde Kees. Daar had hij eigenlijk nog niet eens aan gedacht, zoo vlug was het plannetje in hem opgekomen.

— Aan het eind van de week krijg je dan acht gulden, zei de baas en opstaande, groette hij Kees. — Tot morgen dus, riep hij hem nog na, — tien uur binnen hoor!

— Ja mijnheer, dag mijnheer, zei Kees en eerst toen hij buiten stond, drong alles goed tot hem door.

Hij kon wel dansen van plezier. Acht gulden zou hij verdienen, daar kon hij gemakkelijk een kerstboompje van koopen en dan hield hij nog heel wat over ook!

— Niet vertellen aan Moeder, hoor waar ik ben geweest, zei hij tegen zijn zusje, dat „neen” knikte. Ze was het al haast weer vergeten.

Thuisgekomen vertelde Marietje wat ze allemaal had gezien en Kees zat er lachende bij.

Hij kon zich haast niet stil houden van vreugde over zijn betrekking. Maar wat zou hij zijn moeder zeggen?

Och, zoo erg moeilijk zou dat toch ook weer niet zijn. Hij was zoo dikwijls in de vacantedagen bij vriendjes en hij kwam toch gewoon thuis eten. Den geheelen dag liep hij te denken wat hij wel allemaal van die acht gulden zou kunnen koopen en 's avonds kon hij er niet van in slaap komen.

Alles was best gegaan, de geheele week. Kees had zijn moeder gezegd dat hij bij vriendjes ging spelen en zij was blij voor haar jongen geweest, dat hij toch nog in zijn vakantie genoot. Hij was zoo vroolijk den laatsten tijd, vond ze. Zoo braken dan al gauw de kerstdagen aan.

Kees had goed zijn best gedaan; hij was werkelijk een groote steun geweest tijdens de kerstdrukke. Niets was hem te veel geweest, en hij had alles even vlug en netjes bezorgd. Toen het dan ook de laatste avond was en hij weer in het kantoortje stond, kreeg hij een pluimpje van den baas.

— Je hebt je kranig gehouden, hoor, en hij klopte hem op den schouder. Hij telde hem toen acht guldens voor. — En geef dit maar aan je moeder, liet hij erop volgen, terwijl hij Kees een doosje met een mooie kerstkrans erin in de handen stopte.

Vriendelijk bedankte hij den banketbakker en verliet overgelukkig den winkel.

— Als ik je weer eens kan gebruiken, kom ik je halen, hoor, riep de baas hem nog na.

Daar stond Kees nu, tranen van vreugde sprongen hem in de oogen. Wat zouden zijn ouders en Marietje blij zijn! Vlug liep hij naar de markt waar de kerstboomen te koop stonden. Stevig hield hij zijn acht guldens vast. Na lang zoeken had hij een aardig boompje uitgezocht.

— Hoeveel kost die? vroeg Kees.

— Omdat 't de laatste avond is, krijg je hem goedkoop, zei de vrouw.

— Geef maar twee kwartjes.

Kees betaalde; dat viel hem mee! Hij nam in de ééne hand zijn kerstboom en in de andere de doos. Zijn geld had hij voor alle zekerheid in zijn zakdoek geknoopt.

Nu eerst even naar huis, dacht Kees, ik kan nu toch niets meer dragen. Toen er open getrokken werd, riep hij vroolijk naar boven: — Jullie moeten allemaal even in de keuken gaan, niemand mag kijken!

Met z'n schatten klom hij langzaam de trap op, sloot vlug de kamerdeur open en zette de boom neer.

Zorgvuldig sloot hij de kerstkrans in de kast, deed toen de deur op slot en stak de sleutel in zijn zak.

Zijn ouders noch Marietje begrepen wat Kees allemaal uitvoerde. Lachend kwam hij in de keuken.

— Jullie moeten hier nog een poosje blijven zitten hoor, zei hij, — ik moet nog een boodschap doen! — en voordat iemand iets kon zeggen, was hij alweer verdwenen.

Op een holletje liep hij naar het Warenhuis, kocht een paar doosjes engelenhaar, wat sneeuw, een paar mooie ballen, een doosje met kaarsjes en een mooi engeltje met gazen vleugeltjes voor op den top van den boom.

Toen liep hij vlug naar de poppenafdeeling en kocht voor Marietje een aardig popje.

Op den terugweg liep hij nog een sigarenwinkel binnen, zocht een pijp voor zijn vader uit en een zakje tabak en zoo met zijn armen vol pakjes kwam hij weer de kamer binnen.

Vliegensvlug kleedde hij het boompje aan, legde de cadeautjes er onder, draaide het licht uit en stak de kaarsjes aan.

Snoezig zag het boompje er uit; de kamer was gevuld met de heerlijke sparrowlucht. Daarna riep hij zijn ouders en zusje en toen deze kwamen aanlopen, deed Kees de oude piano open en speelde zachtjes het mooie bekende Kerstlied: „Stille Nacht, Heilige Nacht.”

Ontroerd bleven zijn ouders in de deuropening staan. Marietje was met een kreet van vreugde de kamer binnen gehold en zat nu al met haar popje in de armen met glinsterende oogjes naar de brandende kaarsjes te kijken en naar het prachtige engeltje boven in het boompje.

Zacht snikkend was Moeder naar Kees geloopt, nam innig zijn hoofd tusschen haar handen en kuste hem dankbaar.

Ook zijn vader kwam naar hem toe en pakte zijn handen: — Dank je wel, jongen, dank je wel, zei hij zacht.

En nu vertelde Kees wat hij deze week had gedaan en, — kijk eens, zei hij lachend, dit heb ik nog over en hij legde drie blinkende guldens op zijn hand.

— Je bent een flinke jongen, zei z'n vader toen hij alles had verteld en ik ben trotsch op je.

— Nu, zei moeder, je hebt ons een heerlijk Kerstfeest bezorgd en kijk eens hoe gelukkig je je zusje hebt gemaakt.

Kees keek naar Marietje, die heel innig haar popje tegen zich aandrukte en het nu en dan kuste. En toen hij 's avonds in bed lag wist hij heel zeker dat dit het mooiste Kerstfeest was geweest dat hij ooit had gevierd, zelfs nog mooier dan toen ze nog buiten woonden en ieder jaar een heelen grooten boom hadden gehad.

